

Sygn. akt II PZ 18/10

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa C. M.

przeciwko Zakładowi Produkcji Betonów Z., Zakładowi P-9 w R.

o ustalenie pracy w warunkach szczególnych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 czerwca 2010 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Najwyższego - Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych

z dnia 11 grudnia 2009 r.,

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 11 grudnia 2009 r. Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda C. M. wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 26 maja 2009 r., którym oddalono jego zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 19 grudnia 2008 r. odrzucające pozew przeciwko Zielonogórskiemu Zakładowi Produkcji Betonów Z. P-9 w R. o ustalenie pracy w warunkach szczególnych. Sąd Najwyższy stwierdził, że strona pozwana uległa likwidacji i została wykreślona z rejestru przedsiębiorstw. Niedopuszczalne było zatem prowadzenie postępowania z udziałem strony nieistniejącej. Kwestia to była wielokrotnie przedmiotem utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, stąd w sprawie nie występowało istotne zagadnienie prawne ani potrzeba wykładni

przepisów prawa i tym samym wykluczone było uznanie, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Powód wniósł zażalenie na postanowienie od odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z wnioskiem o jego uchylenie i przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest niedopuszczalne i dlatego zostało odrzucone.

Niedopuszczalność zażalenia wynika z prawa procesowego. Wylczenie postanowień na które przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego jest wyczerpujące (art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c.).

Zażalenie do Sądu Najwyższego dopuszczalne jest na określone postanowienia sądu drugiej instancji. Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, przysługuje wszak od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli zachodzą podstawy (przesłanki) przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. W przeciwnym razie odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Postanowienie to podlega uzasadnieniu. Jednak postanowienie o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest zaskarżalne. Nie ma tu dwuinstancyjności postępowania, gdyż sama sprawa rozpoznawana jest w dwuinstancyjnym postępowaniu przed sądami powszechnymi pierwszej i drugiej instancji, co obejmuje również przeszkodę procesową wymagającą odrzucenia pozwu (art. 398¹ § 1 k.p.c.). Odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie stanowi więc rozpoznania sprawy w pierwszej instancji.

Postanowienie wydane w ramach przedsądu jest niezaskarżalne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 lipca 2001 r., I PZ 42/01, OSNP 2003 nr 13, poz. 316).

Potwierdza to również orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego (zob., wyrok z 30 maja 2007 r., SK 68/06 i powołane w nim orzecznictwo). Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał w swoim orzecznictwie, że „zarówno z Konstytucji, jak i z

przepisów Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.) wynika, że standardem minimalnym odnoszącym się do postępowania sądowego jest dwuinstancyjność. Wszystko, co ponad ten standard wykracza, włącznie z instytucją kasacji i sposobem jej ukształtowania, jest naddatkiem, podwyższeniem standardu minimalnego. Przepisy k.p.c. nie muszą zatem zapewniać stronom prawa do rozpatrzenia sprawy przez Sąd Najwyższy, a możliwość odwołania się do trzeciej instancji wykracza poza konstytucyjne minimum. Oznacza to, że strona nie ma roszczenia do państwa o takie ukształtowanie obowiązujących przepisów, które zapewniałyby jej rozpoznanie każdej sprawy przez Sąd Najwyższy (por. wyroki TK: z 10 lipca 2000 r., sygn. SK 12/99, OTK ZU nr 5/2000, poz. 143, z 17 maja 2004 r., sygn. SK 32/03, OTK ZU nr 5/A/2004, poz. 44, z 6 października 2004 r., sygn. SK 23/02, OTK ZU nr 9/A/2004, poz. 89, z 31 marca 2005 r., sygn. SK 26/02, OTK ZU nr 3/A/2005, poz. 29, z 16 stycznia 2006 r., sygn. SK 30/05, OTK ZU nr 1/A/2006, poz. 2)".

Z powyższych względów, wobec niedopuszczalności zażalenia na postanowienie o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzeczono jak w sentencji.